

O NIEKTÓRYCH ORGANIZACYJNO - PRAWNYCH PROBLEMACH W ZAPOBIEGANIU DZIAŁALNOŚCI W ORGANACH I INSTYTUCJACH ODBYWANIA KARY NA UKRAINIE

W artykule omawia się problemy o charakterze organizacyjno - prawnym wpływające na poziom oraz efektywność działalności personelu organów i instytucji odbywania kary w zakresie zapobiegania popełnianiu nowych przestępstw przez skazanych, a także opracowanie naukowo uzasadnionych działań w zakresie udoskonalenia mechanizmu prawnego tych zagadnień.

Słowa kluczowe: zapobieganie przestępstw, personel organów i instytucji odbywania kary, pozbawienie wolności, sankcja karna, skazany, przedsięwzięcia organizacyjne, przedsięwzięcia prawne.

ON CERTAIN LEGAL PROBLEMS OF PREVENTION IN BODIES AND INSTITUTIONS OF EXECUTION OF PUNISHMENTS OF UKRAINE

The article is about some problems of legal character affecting the level and efficiency of the personnel of bodies and establishments of execution of punishments on the prevention of new crimes by convicts, and developed scientifically grounded measures on improvement of legal mechanism on these issues.

Keywords: crime prevention; personnel of bodies and establishments of execution of punishments; imprisonment; criminal penalty; the condemned; organizational measures; legal measures.

ПРО ДЕЯКІ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ЗАПОБІЖНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ОРГАНАХ ТА УСТАНОВАХ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ УКРАЇНИ

В статті мова ведеться про деякі проблеми організаційно-правового характеру, що впливають на рівень та ефективність діяльності персоналу органів та установ виконання покарань по запобіганню вчиненню нових злочинів засудженими, а також розроблені науково обґрунтовані заходи по удосконаленню правового механізму з цих питань

Ключові слова: запобігання злочинам; персонал органів та установ виконання покарань; позбавлення волі; кримінальне покарання; засуджений; організаційні заходи; правові заходи.

Постановка проблеми. Одним із завдань та одночасно головною проблемою, що впливає на ефективність кримінально-виконавчої діяльності в Україні, є запобігання вчиненню злочинів з боку засуджених. Це завдання визначено не лише у Кримінально-виконавчому законодавстві України (зокрема, в ч. 1 ст. 1 Кримінально-виконавчого кодексу (далі – КВК), але й у законі про кримінальну відповідальність (ч. 1 ст. 1, ч. 2 ст. 50 Кримінального кодексу (КК)), у Законі України «Про оперативно-розшукову діяльність (ст. 1) [1], а також у підзаконних нормативно-правових актах (Правилах внутрішнього розпорядку установ виконання покарань (ПВР УВП)); ін.) Державної кримінально-виконавчої служби (ДКВС) України. При цьому, як показало вивчення змісту зазначених правових джерел, у жодному із них не визначено дієвого механізму реалізації завдань запобіжної діяльності в органах та установах виконання, що використовується засудженими як обставина, яка сприяє вчиненню нових злочинів у ході відбування покарань. Так, у період з 1991 по 2013 р.р. тільки у місцях позбавлення волі цими особами вчинялись до 400 злочинів щорічно [2, с. 107], а в період з 2014-2016 р.р. – до 200 злочинів [3, с. 3-4].

Отже, у наявності складна практична проблема, яка потребує вирішення на науковому рівні та яка, у свою чергу, обумовила вибір об'єкта і предмета дослідження у цій

Yurij Novosad

кierownik Urzędu Nadzoru w Postępowaniu Karnym Prokuratury Obwodu Wołyńskiego, doktor nauk prawnych, (m.Łuck, Ukraina)

статті, а також їх мети і основного завдання – розробити комплекс науко обґрунтованих заходів, спрямованих на удосконалення правового механізму запобіжної діяльності в системі ДКВС України.

Стан дослідження. Результати вивчення наукової літератури показали, що зазначеною проблематикою у сфері виконання покарань досить активно займаються такі учені, як: О.М. Бандурка, В.А. Бадира, О.М. Джу́жа, Т.А. Денисова, О.Г. Колб, І.М. Копотун, А.Х. Степанюк, В.М. Трубников, С.Я. Фаренюк, І.С. Яковець та ін. Поряд з цим, незважаючи на певний масив наукових розробок, досі в контексті змістовних елементів кримінологічної та кримінально-виконавчих політик України питання застосування сили до засуджених в УВП не розглядались, що виступило вирішальним аргументом при вивченні об'єкта і предмета дослідження у даній науковій статті.

Виклад основних положень. Як показали результати вивчення правових джерел у сфері виконання покарань, значне місце та особливу роль серед нормативно-правових актів, що регулюють питання запобіжної діяльності в системі ДКВС України, відіграють ті із них, що є закритими для загального числа споживачів інформації, включаючи засуджених, та мають відповідні грифи таємності або призначені для службового користування. У них, зокрема, чітко визначені об'єкти профілактичного впливу, що можна було б використати при виробленні змін і доповнень у чинний КВК та інші закони з означеної проблематики. Як приклад можна назвати ті інформаційні дані, з якими періодично ознайомлює громадськість центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання покарань (ч. 1 ст. 11 КВК) (на даний час – це Міністерство юстиції України). Зокрема, на кінець 2016 року у виправних колоніях України на профілактичних обліках перебувало:

1) 3 тис. 463 особи, які відносились до злісних порушників режиму відбування покарання (ст. 133 КВК);

2) 580 засуджених, схильних до втечі;

3) 282 – до нападу та захоплення заручників;

4) 647 – до злісної непокори;

5) 2 тис. 317 – до самогубства або членушкодження;

6) 57 – до виготовлення зброї або вибухових пристроїв;

7) 1 тис. 510 – до виготовлення і розповсюдження наркотичних речовин;

8) 440 – як організатори азартних ігор під матеріальну зацікавленість [3, с. 3-4].

При цьому, як встановлено в ході даного дослідження, класифікаційними ознаками, що стали підставою для постановки на профілактичний облік певних категорій заслужених на практиці, стали:

а) юридичні критерії (як от: віднесення до злісних порушників згідно закону (ст. 133 КВК); засудження за втечу з місць попереднього ув'язнення чи місць позбавлення волі (ст. 393 КК); притягнення до кримінальної відповідальності за незаконне вживання і розповсюдження наркотичних засобів (ст.ст. 307, 309, 314 КК); інші);

б) соціально-психологічні критерії (схильність до нападу та захоплення заручників; схильність до злісної непокори; інші);

в) кримінально-виконавчі критерії (без ознак юридичного спрямування) (схильність до організації азартних ігор під матеріальну зацікавленість; схильність до виготовлення зброї, спиртних напоїв; т. ін.).

Враховуючи зазначені практичні підходи та керуючись вимогами принципу законності в діяльності персоналу органів та установ виконання покарань, можна було б ст. 104 КВК доповнити частиною третьою наступного змісту:

«Для реалізації завдань по запобіганню злочинам у колоніях адміністрація цих кримінально-виконавчих установ вправі визначати об'єкти профілактичного впливу та здійснювати передбачені законом заходи з цією метою.

Порядок проведення запобіжної діяльності в колоніях визначається центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань».

Як з цього приводу зауважили науковці, які вивчають дану проблематику, термін «об'єкт» співвідноситься не тільки з людиною як з розумною істотою, а й з будь-яким іншим фрагментом діяльності (предметом, процесом, поведінкою). При цьому у загальних взаємозв'язках суб'єкт може стати об'єктом, і навпаки, об'єкт – суб'єктом. Зокрема,

вчиняючи правопорушення і злочини, засуджений виступає суб'єктом правовідносин, а будучи потерпілим від них – їх об'єктом [4, с. 114].

Ось чому, в контексті вирішення завдань по удосконаленню змісту кримінологічної політики та її відображення у кримінально-виконавчому законодавстві України, мову варто вести у більшій мірі про об'єкти, як про основну ціль діяльності та окремо взятого суб'єкта правових відносин, і суспільства, і держави в цілому. Більш того, при такому підході об'єкти кримінологічної політики мають чітко співвідноситись з об'єктами кримінально-виконавчої політики, як парні правові категорії, що складають зміст загального явища – політики у сфері боротьби із злочинністю.

Вивчення наукової літератури показало, що до об'єктів кримінально-виконавчої політики України учені відносять [4, с. 115-116]:

а) потерпілих від злочинів, що визнані такими на підставі рішення суду, яке вступило у законну силу (так, тільки у 2014 році такими було визнано 83 тис. (у 2013 р. – 108, 2 тис.) фізичних осіб, із них жінок – 36,7 тис., а неповнолітніх – 2,6 тис. При цьому завдано матеріальної шкоди 66,7 тис. (у 2013 р. 104,5 тис.) осіб, або 80,3% (у 2013 р. – 96,6%) від кількості усіх потерпілих від злочинів осіб [5, с. 26];

б) суспільство в цілому, у зв'язку з порушенням засудженими встановлених правил співжиття;

в) держава, яка через таку ознаку злочину, як протиправність, визначає у законі вичерпні об'єкти правової охорони та відповідні форми і засоби їх захисту, що вправі застосовувати тільки уповноваженні на це державні органи та, в окремих випадках, громадяни, зокрема при обставинах, які виключають злочинність діяння (ст.ст. 36-43 КК України);

г) персонал органів і установ виконання покарань (ст. 14 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» [6] та ст. 11 КВК); на якого покладено функції по виконанню покарань;

ґ) інші особи (фізичні або юридичні), що причетні до реалізації вироків судів, які вступили в законну силу (прокурори; представники громадських організацій; близькі родичі засуджених; ін.);

д) засуджені, які відбувають передбачені в ст. 51 КК України кримінальні покарання (так, по даних спеціальних досліджень, на кінець 2006 року з часу прийняття нового КК в Україні було засуджено більше 1 млн. громадян [7, с. 162], кількість яких на початку 2016 року досягла більше 2 млн [8];

е) колишні засуджені, звільнені від покарання та його відбування (ст.ст. 75-87 КК), які до знаття та погашення судимості (ст.ст. 89-91 КК) або до закінчення строків дії певних видів державного примусу (адміністративний нагляд [9]; заходи примусового виховного характеру [10]; та інші [11].

Таким чином, враховуючи зазначені об'єкти кримінально-виконавчої політики, варто визнати, що вони не тільки знаходяться у тісному діалектичному взаємозв'язку та взаємодії з об'єктам кримінологічної політики та співвідносяться поміж собою як особливі та одиночні явища, де особливими виступають саме об'єкти останньої із зазначених політик. При такому підході в ідеальному вимірі як у законодавстві, так і на практиці буде відображена кримінологічна політика у сфері виконання покарань, а зміст запобіжної діяльності, з урахуванням її різновидів у контексті мети покарання (запобігання вчиненню нових злочинів як з боку засуджених, так й інших осіб (ч. 2 ст. 50 КК та ст. 1 КВК), буде розширено, а саме: можливості органів та установ виконання покарань будуть більш ефективно використовуватись у боротьбі із злочинністю у системі правоохоронних органів України. Зокрема, вже тривалий період у наукових джерелах обґрунтовується підхід, відповідно до якого зазначені державні органи варто наділити повноваженнями щодо виявлення детермінант попередньої злочинної діяльності засуджених, за яку вони притягнуті до кримінальної відповідальності та відбувають визначені судом відповідні кримінальні покарання [4, с. 106].

Для реалізації даної пропозиції науковці пропонують видозмінити зміст ст. 104 КВК «Оперативно-розшукова діяльність» шляхом доповнення її частиною третьою наступного змісту:

«З метою запобігання злочинам оперативні підрозділи органів та установ виконання покарань спільно з іншими підрозділами Державної кримінально-виконавчої служби України

та державними органами, органами місцевого самоврядування і громадськими формуваннями вправі збирати та використовувати у виправно-ресоціалізаційному процесі інформацію про причини і умови вчинення злочинів засудженими, за які вони відбувають покарання [4, с. 110].

У цілому погоджуючись з таким підходом та визнаючи право на його впровадження у нормотворчу діяльність, все таки слід звернути увагу на те, що при сучасній видозміні та оцінці оперативно-розшукової діяльності (ОРД), а також введення нового порядку застосування її форм, методів, засобів і результатів у кримінальному провадженні, що визначені у чинному КПК, навряд чи можливою є реалізація зазначеної пропозиції науковців у межах ст. 104 КВК.

На наше переконання, більш ефективно та логічно така видозміна КВК може бути реалізована у межах іншої норми цього Кодексу, а саме – шляхом доповнення ст. 95 «Тримання засуджених до позбавлення волі в дільниці карантину, діагностики і розподілу» частиною четвертою такого змісту:

«Для забезпечення отримання об'єктивної, повної та всебічної інформації про особу засудженого адміністрація колонії вправі використовувати інформаційно-аналітичні банки даних інших органів державної влади, органів місцевого самоврядування та правоохоронних органів і суду».

Висновок. Отже, необхідність удосконалення тих норм кримінально-виконавчого законодавства, що стосується змісту запобіжної діяльності у сфері виконання покарань, кримінологічної політики, окремі елементи та підходи якого науково обґрунтовані у цій роботі, у першу чергу, обумовлена потребою у систематизації однотипних правовідносин (у даному випадку – тих, що складаються у сфері боротьби із злочинністю) та підвищенням ефективності їх дій у юридичній, зокрема кримінально-виконавчій, практиці, що є однією із найбільш актуальних проблем правової системи України [12, с. 5-6].

Такий висновок, крім цього, ґрунтується на доктринальних положеннях Концепції розвитку кримінологічної науки в Україні, яка розроблена та затверджена Координаційним бюро проблем кримінології Національної академії правових наук України ще у березні 2002 року [13] та яка має стати методологічним підґрунтям для розробки Концепції реалізації у законодавстві та на практиці кримінологічної політики України, на що наполягають деякі дослідники [4, с. 109].

Зазначений підхід, без сумніву, не тільки дозволить підвищити рівень запобіжної діяльності у сфері виконання покарань, алей дозволить по-новому підійти до відображення змісту кримінологічної політики у всіх інших видах (кримінально-правової та кримінально-процесуальної) політики у сфері боротьби із злочинністю, яка займає важливе місце у внутрішній політиці держави, включаючи правову політику, та являє собою вироблену Українською державою генеральну лінію, що визначає стратегію, основні концепції, напрями, цілі і засоби впливу на злочинність шляхом формування кримінального, кримінально-процесуального та кримінально-виконавчого законодавства, регулювання практики їх застосування, а також розробку й реалізацію заходів, спрямованих на запобігання злочинам [14, с. 32].

Звичайно (і це не викликає заперечень), що запропоновані у цій роботі шляхи і засоби вирішення існуючої проблематики є не безспірними, але очевидними є й інший факт: тільки при створенні належних правових процедур і механізмів, які відображали б зміст запобіжної діяльності у системі ДКВС України, а також гарантій реалізації їх на законодавчому та практичному рівнях, включаючи сферу виконання покарань її, ефективність суттєво підвищиться, а остання набуде реальних можливостей у боротьбі з злочинністю, зокрема, з її рецидивними проявами.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про оперативно-розшукову діяльність: Закон України від 18 лютого 1992 року // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 22. – Ст. 303.
2. Реалізація принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарань у кримінально-виконавчій діяльності України / Колб О.Г., Джужа О.М., Конопельський В.Я. та ін.; за заг. ред. професорів О.Г. Колба та О.М. Джужі. – К.: Кондор-Видавництво, 2016. – 336 с.

3. Про діяльність підрозділів охорони, нагляду і безпеки кримінально-виконавчих установ у 2016 році: Інформ. бюл. – К.: Міністерство юстиції України, 2017. – КН. 1. – 69 с.
4. Сучасна кримінально-виконавча політика України : [моногр.]. – [2-ге вид. виправ. і переробл.] / [Колб О. Г., Захаров В. П., Кондратішина В. В. та ін.] ; за заг. ред. О. Г. Колба. – Луцьк : ПП В. П. Іванюк, 2008. – 210 с.
5. Аналіз здійснення судочинства судами загальної юрисдикції у 2014 р. (за даними судової статистики) // Вісник Верховного Суду України. – 2015. – № 6 (178). – С. 23-35.
6. Про Державну кримінально-виконавчу службу України : Закон України від 23 черв. 2005 р. // Офіційний вісник України. – 2005. – № 29. – Ст. 1704.
7. Загальні засади призначення покарань в Україні: Навч. посіб. / Горбач Л.С., Колб О.Г., Батюк О.В. та ін.; за заг. ред. О.Г. Колба. – Луцьк: РВВ «Вежа» ВДУ, 2006. – 241 с.
8. Кулик О.Г. Сучасна кримінальна ситуація в Україні: тенденції і прогноз // <http://www.nbu.gov.ua>.
9. Про адміністративний нагляд [Електронний ресурс]: Закон України від 1 грудня 1994 року. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/264/94-вр>.
10. Про органи і служби у справах дітей і спеціальні установи для дітей: Закон України від 24 січня 1995 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1995. - № 6. – Ст. 35.
11. Про пробацію : Закон України від 05.02.2015 № 160-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 13. – Ст. 93.
12. Яковець І.С. Теоретичні та практичні засади оптимізації процесу виконання кримінальних покарань: Монографія / І.С. Яковець. – Х.: Право, 2013, - 392 с.
13. Концепція розвитку кримінологічної науки в Україні на початку XXI століття // Інформаційний бюлетень. – К.: Координаційне бюро проблем кримінології АПРНУ, 2007. – С. 4-30.
14. Фріс П.Л. Нарис історії кримінально-правової політики України: Монографія / За заг. ред. М.В. Костицького. – К.: Атіка, 2005. – 124 с.

ON CERTAIN LEGAL PROBLEMS OF PREVENTION IN BODIES AND INSTITUTIONS OF EXECUTION OF PUNISHMENTS OF UKRAINE

Y. NOVOSAD

Statement of the problem. One of the tasks and at the same time the main problem affecting the efficiency of correctional activities in Ukraine is to prevent the Commission of crimes by convicts. This job is defined not only in the Criminal-Executive legislation of Ukraine (in particular, in part 1 of article 1 of the Executive Penal code (hereinafter WHC), but also in the law on criminal responsibility (part 1 of article 1, part 2 of article 50 of the Criminal code (UK)), the Law of Ukraine "On operational-investigative activities (art. 1) [1] and in the sub-legal acts (the internal Regulations of penal institutions (PVR IUT)); etc.) of the State criminal-Executive service (DCAF), Ukraine. At the same time, as shown by the study of the content of these legal sources, one of them is not determined an effective mechanism of implementation of the tasks of preventive activity in the organs and institutions of performance, used prisoners as a factor that contributes to the Commission of new crimes in the course of punishment. Thus, in the period from 1991 to 2013 only in places of deprivation of liberty of these persons were committed 400 crimes every year [2, p. 107], and in the period from 2014-2016 gg – 200 crimes [3, p. 3-4].

So, in the presence of a complex practical problem that needs solving at a scientific level and which, in turn, led to the selection of the object and subject of the research in this article, as well as their purpose and the main task – to develop a set of evidence-based interventions aimed at improving the legal mechanism of the safety activities in the system of DCAF Ukraine.

The state of research. The results of the study of scientific literature showed that the specified issues in the field of corrections is quite actively engaged in such scientists as: A. M. Bandurka, V. A. Badiru, A. M. Dzuzza, T. A. Denisova, A. G. Kolb, I. M. Kopotun, A. H. Stepanyuk, V. M. Trubnikov, S. Y. Farenyk, I. S. Yakovets, etc. Along with this, despite some array of scientific developments, still in the context of the substantive elements of criminological and criminal Executive policy of Ukraine question the use of force against convicts in the IUT considered that made the decisive argument in the study of the object and subject of research in this scientific article.

Summary of the main provisions. As shown by the results of the study of legal sources in the field of corrections, important place and special role among the legal acts regulating the issues of prevention in the system of DCAF Ukraine play those that are closed to the total number of users of the information, including the convicts, and have the appropriate security classifications or are restricted. They, in particular, clearly defined objects of the prophylactics that could be used in making changes and additions to the existing KVN and other laws on the designated topic. As an example we can mention the information data, which periodically introduces to the public the Central Executive authority that implements state policy in the sphere of execution of punishments (paragraph 1 of article 11 of the WHC) (currently the Ministry of justice of Ukraine). In particular, at the end of 2016 in correctional colonies of Ukraine on preventive supervision was: 1) 3 463 thousand persons who belonged to a persistent violator of the regime of serving punishment (article 133 KVN); 2) 580 convicts prone to escaping; 3) 282 – before the attack and hostage-taking; 4) 647 – up to willful disobedience; 5) 2 317 thousand – up to suicide and self-harm; 6) a 57 – to the manufacture of weapons or explosive devices; 7) 1 thousand 510 – manufacturing and distribution of narcotic substances; 8) 440 – as the organisers of gambling games under the material of interest [3, p. 3-4]. In this case, as established in the course of this study, the classification features that have become the basis for statement on the preventive account certain categories honored in practice were: a) legal criteria (as: assignment to the worst offenders according to the law (article 133 KVN); conviction for an escape from the power of the pre-trial detention or places of imprisonment (article 393 of the criminal code); criminal liability for illegal use and distribution of narcotic drugs (article 307, 309, 314 criminal code); other); b) social and psychological criteria (propensity to attack and hostage-taking; tendency to willful disobedience; other); in) of the criminal Executive criteria (without evidence of legal directions) (penchant for gambling under a material interest; a tendency to the production of weapons, alcoholic beverages; etc.).

Given these practical approaches and guided by the requirements of the principle of legality in the activities of the personnel of bodies and establishments of execution of punishments, could be V. 104 KVN adding part of the third following content:

"To implement the tasks of prevention of crimes in the colonies the administration of such penal institutions have the right to determine the objects of preventive impact and implement measures provided by law for this purpose.

The procedure of conducting preventive activities in the colonies is established by Central Executive authority that implements the state policy in the sphere of execution of criminal penalties".

How about this noticed by scientists who study this issue, the term "object" refers not only to man as a reasonable being, but also with any other fragment activity (object, process, behavior). Thus, in General the relationship the subject can become object and Vice versa, the object – subject. In particular, committing offences and crimes, the convicted person is the subject of legal relations, and as victims they target[4, p. 114].

That's why, in the context of solving problems to improve the content of criminological policy and its reflection in the criminal-Executive legislation of Ukraine, it is worth to a greater extent about objects as the primary purpose of the activity and the individual subject of legal relations, society, and the state as a whole. Moreover, with this approach, the objects of criminological policy should clearly pavarottis with objects of penal policy, as a pair of legal categories that make up the content of the General phenomenon of policy in the sphere of fight against crime.

The scientific literature has shown that objects of penal policy of Ukraine scientists refer to [4, pp. 115-116]:

a) victims of offences established on the basis of a court decision that entered into legal force (so, only in 2014 it was recognized as such 83 thousand (in 2013. – 108, 2 thousand) individuals, of them are women and 36.7 per thousand, and the minor – 2.6 million While damage to 66.7 million (in 2013. 104,5 million), or 80.3% (2013. – 96,6%) of all victims of crimes individuals [5, p. 26];

b) society as a whole, in connection with the violation of prisoners the established rules of the hostel;

C) the state, which through this characteristic of the crime wrongfulness, specifies in the law the exhaustive objects of legal protection and appropriate forms and means of their

protection, who are entitled to use only the authorised state bodies and, in some cases, individuals, including in circumstances which exclude criminality (articles 36-43 of the criminal code of Ukraine);

g) the staff of bodies and institutions of execution of punishments (article 14 of the Law of Ukraine "On State criminal-Executive service of Ukraine" [6] and article 11 KVN); who is entrusted with the execution of the punishment;

a) other persons (natural or legal) who are involved in the implementation of judgments of the courts entered into legal force (prosecutors, representatives of public organizations; close relatives; etc.);

d) convicted persons who are serving under article 51 of the criminal code of Ukraine criminal penalties (so, according to specialized studies, at the end of 2006 since the adoption of the new criminal code in Ukraine was convicted of more than 1 million citizens [7, p. 162], the number of which in early 2016 reached more than 2 million [8];

e) former prisoners, released from punishment and serving it (articles 75 to 87 of the criminal code), who prior to the withdrawal and repayment of a criminal record (articles 89-91 of the criminal code) or until the expiration of certain kinds of state coercion (administrative supervision [9]; the compulsory measures of an educational nature [10]; and others [11].

Thus, considering these objects of penal policy, we should recognize that they not only are in close dialectical relationship and interaction with the objects of criminological policy and relate to each other as a unique and solitary phenomenon, where a special act that the objects of the latter policies. In this approach, the ideal dimension in law and in practice will be reflected criminological policy in the sphere of execution of punishments, and the content of preventive activities, taking into account its variations in the context of the objectives of punishment (prevention of new crimes as prisoners and other persons (part 2 of article 50 of the criminal code and article 1 of the WHC), will be expanded, namely: the possibility of the bodies and institutions of execution of punishments will be used more effectively in fighting crime in the law enforcement system of Ukraine. In particular, for a long period in the scientific literature substantiates the notion that these government bodies should be empowered to identify the determinants of prior criminal activity of convicted persons for which they prosecuted and are serving certain court the appropriate criminal penalties [4, p. 106].

To implement this proposal, scientists propose to modify the content of article 104 of KVK "Operatively-search activity" by supplementing a part of the third частинного follows:

"To prevent crimes of the operational units of the bodies and institutions of execution of punishments in conjunction with other units of the State criminal-Executive service of Ukraine and the state bodies, local authorities and public formations have the right to collect and use in correctional ressource process information about the causes and conditions of committing crimes convicts, for which they are serving a sentence [4, p. 110].

Generally agreeing with this approach, and recognizing the right to its implementation in norm-setting activities, should pay attention to the fact that the modern modification and evaluation of operational-investigative activity (OSA) as well as the introduction of a new order of application of forms, methods, means and results in criminal proceedings, which are defined in the current criminal procedure code, it is hardly possible to implement this proposal scientists in the framework of article 104 of the WHC.

In our opinion, more effectively and logically, such a modification KVK can be implemented in the framework of other norms of this Code, namely, by supplementing article 95 "the Holding of persons convicted to deprivation of liberty in the area of quarantine, diagnostics and distribution" part of the fourth following content:

"To ensure impartial, full and comprehensive information about the personality of the convict, the prison administration has the right to use information and analytical data banks of other bodies of state power, bodies of local self-government and law enforcement agencies and the courts."

Conclusion. Therefore, the necessity of improvement of norms of criminal Executive law, as to the content of preventive activity in the sphere of penal, criminological policy, the individual elements and approaches which are scientifically proved in this work, primarily due to the need for an inventory of the same type of legal relations (in this case – those that develop in the fight against crime) and the efficiency of their actions in law, in particular criminal Executive practice, which is one of the most urgent problems of legal system of Ukraine [12, p. 5-6].

This conclusion, furthermore, is based on the doctrinal principles of development of criminological science in Ukraine, which was developed and approved by the Coordinating Bureau on problems of criminology Academy of legal Sciences of Ukraine in March 2002 [13] and which should become the methodological basis for the development of the Concept of implementation in law and practice of criminological policy of Ukraine, as insisted by some researchers [4, p. 109].

This approach will not only allow to increase the level of preventive activity in the sphere of execution of punishments of the alleys will allow a new approach to displaying the content of criminological policy in all other types of (criminal law and criminal procedure) policy in the sphere of fight against crime, which occupies an important place in the internal politics of the state, including legal policy, and is a produced by the Ukrainian government the General line that defines the strategy, main concepts, orientations, objectives and means of influence on crime by shaping the criminal, criminal-procedural and criminal-Executive legislation, management practices, and the development and implementation of measures aimed at the prevention of the offences [14, p. 32].

Of course (and not contested) that the proposed in the present work, the ways and means of solving the existing issues are not indisputable, but the obvious is another fact: only when you create proper legal procedures and mechanisms that would reflect the contents of the warning activities of the DCAF system of Ukraine and guarantees of their implementation at the legislative and practical levels, including the sphere of execution of punishment, its effectiveness will increase significantly, and the latter will enter the real possibilities in the fight against crime, in particular, with its recurrent manifestations.

REFERENCE:

1. Pro operatyvno-rozshukovu diyalnist: Zakon Ukrayiny vid 18 lyutogo 1992 roku // Vidomosti Verhovnoyi Rady Ukrayiny. – 1992. – № 22. – St. 303.
2. Realizaciya pryncypu dyferenciatsiyi ta individualizatsiyi vykonannya pokaran u kryminalno-vykonavchij diyalnosti Ukrayiny / Kolb O.G., Dzhuzha O.M., Konopelskyj V.Ya. ta in.; za zag. red. profesoriv O.G. Kolba ta O.M. Dzhuzhi. – K.: Kondor-Vydavnyctvo, 2016. – 336 s.
3. Pro diyalnist pidrozdiliv oxorony, naglyadu i bezpeky kryminalno-vykonavchyx ustanov u 2016 roci: Inform. byul. – K.: Ministerstvo yustyciyi Ukrayiny, 2017. – KN. 1. – 69 s.
4. Suchasna kryminalno-vykonavcha polityka Ukrayiny : [monogr.]. – [2-ge vyd. vyprav. i pererobl.] / [Kolb O. G., Zaxarov V. P., Kondratishyna V. V. ta in.]; za zag. red. O. G. Kolba. – Luczk : PP V. P. Ivanyuk, 2008. – 210 s.
5. Analiz zdiysnennya sudochynstva sudamy zagalnoyi yurysdyktsiyi u 2014 r. (za danymy sudovoyi statystyky) // Visnyk Verhovnogo Sudu Ukrayiny. – 2015. – № 6 (178). – S. 23-35.
6. Pro Derzhavnu kryminalno-vykonavchu sluzhbu Ukrayiny : Zakon Ukrayiny vid 23 cherv. 2005 r. // Oficijnyj visnyk Ukrayiny. – 2005. – №29. – St. 1704.
7. Zagalni zasady pryznachennya pokaran v Ukrayini: Navch. posib. / Gorbach L.S., Kolb O.G., Batyuk O.V. ta in.; za zag. red. O.G. Kolba. – Luczk: RVV «Vezha» VDU, 2006. – 241 s.
8. Kulyk O.G. Suchasna kryminalna sytuaciya v Ukrayini: tendenciyi i prognoz // <http://www.nbu.gov.ua>.
9. Pro administratyvnyj naglyad [Elektronnyj resurs]: Zakon Ukrayiny vid 1 grudnya 1994 roku. – Rezhym dostupu: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/264/94-vr>.
10. Pro organy i sluzhby u spravax ditej i specialni ustanovy dlya ditej: Zakon Ukrayiny vid 24 sichnya 1995 r. // Vidomosti Verhovnoyi Rady Ukrayiny. – 1995. - №6. – St. 35.
11. Pro probaciyu : Zakon Ukrayiny vid 05.02.2015 № 160-VIII // Vidomosti Verhovnoyi Rady Ukrayiny. – 2015. – № 13. – St. 93.
12. Yakovecz I.S. Teoretychni ta praktychni zasady optymizatsiyi procesu vykonannya kryminalnyx pokaran: Monografiya / I.S. Yakovecz. – X.: Pravo, 2013, - 392 s.
13. Koncepciya rozvytku kryminologichnoyi nauky v Ukrayini na pochatku XXI stolittya // Informacijnyj byuleten. – K.: Koordynacijne byuro problem kryminologiyi APrNU, 2007. – S. 4-30.
14. Fris P.L. Narys istoriyi kryminalno-pravovoyi polityky Ukrayiny: Monografiya / Za zag. red. M.V. Kostyckogo. – K.: Atika, 2005. – 124 s.